

VI KEELANDOVÁ

NAHÁ PRAVDA

*Niektorí chlapi si nezaslúžia druhú šancu.
Ale dá sa vždy odolať?*

IKAR

VI KEELANDOVÁ
NAHÁ
PRAVDA

Preložil Peter Macsovszky

Vi Keeland
THE NAKED TRUTH

Copyright © 2018 THE NAKED TRUTH by Vi Keeland
Translation © 2020 by Peter Macsovszky
Cover design © 2020 by Emil Křížka
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu The Naked Truth
(C. Scott Publishing Corp, New York 2018)
preložil Peter Macsovszky.
Redigoval Kamil Zbruz.
Korigovala Silvia Zubeková.
Obálku navrhol Emil Křížka.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava, v roku 2020
ako svoju 1 656. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-7398-6

Odpúšťanie si vyžaduje silu.

*Keď sa zalúbiš do silnej ženy
a pokašleš to, odpustí ti...
ale až po tom, ako ťa nakopala
do zadku.*

Prvá kapitola

LAYLA

„Prepáč. Zabudla som ti zavolať. Dnes nepôjdeme spolu na obed.“ Vzdychna som a mávla rukou na papiere roztrúsené po stole. „Pittman ma požiadal, aby som pripravila prezentáciu pre nového klienta.“

„Starý Pittman, alebo Joe?“

„Starý Pittman. No tak, *požiadal* nie je to správne slovo. Bez zaklopania otvoril dvere. Práve som mala telekonferenciu a musela som klienta prerušiť v polovici vety. Potom na mňa vyštekol čosi o tom, že *o tretej mám byť v zasadačke exekutívcov*, a odišiel. Musela som zavolať jeho sekretárke Liz a vytiahnuť z nej ďalšie podrobnosti.“

„To je úžasné. Konečne si ťa začínajú všímať aj firemní spoločníci. Vedel som, že to dokážeš.“ Oliver podišiel k môjmu stolu, a keď odchádzal, pobozkal ma na temeno. „Prinesiem ti čerstvé tuniakové tacos, ktoré máš tak rada.“

„Si poklad.“

S Oliverom sa stretávam asi mesiac, hoci sa poznáme už takmer päť rokov. Pracuje ako menšinový spoločník na oddelení autorských práv v našej právnickej firme a nepreháňam – naozaj je poklad.

Keď som minulý víkend ochorela, priniesol mi slepačiu polievku. Keď mi bolo pod psa, pripomínal mi, čo všetko pekné som v živote zažila. Bol pre mňa tou najväčšou oporou už v časoch, keď sme začali spolu chodiť. Keď ma pred niekoľkými rokmi takmer zbavili právnickej licencie a vyrazili z firmy Latham & Pittman, povzbudzoval ma, aby som to nevzdávala. Bystrý a pozorný muž, s dobrým zamestnaním – každé dievča snívalo o tom, že by si takého priviedlo domov a predstavilo rodičom. Skrátka, bol úplným opakom všetkých tých šibnutých mužov, ktorí ma zvyčajne priťahovali.

Minulý týždeň sa zmienil o tom, že o niekoľko týždňov mu vyprší nájomná zmluva, a naznačil, že by ho potešilo, keby som mu pomohla nájsť väčší byt – asi dúfal, že v budúcnosti sa tam budem zdržiavať častejšie. Bystrý a dôvtipný muž, s dobrým zamestnaním a... nebál sa záväzkov.

Rozhodla som sa, že najbližšie, keď ho prídem navštíviť, preverím si, či náhodou neskrýva v skrini nejakých kostlivcov. Potom som sa zahĺbila do svojej prezentácie.

Veľakrát som mala možnosť vidieť, akým spôsobom hlavní spoločníci firmy presviedčajú svojich klientov. Teraz bol rad na mne. Neznášala som, keď mi nedali aspoň niekoľko hodín, aby som preštudovala dokumentáciu a urobila si poznámky. Hneď mi bolo jasné, že investičná firma, ktorú som mala pre nás získať, bola nová, s pekným balíkom peňazí. Zrejme ju založil nejaký kanón, arogantný maklér, ktorý opustil svoju firmu a vzal si so sebou miliardu dolárov, ktorá pochádzala od investorov – presne na takéto typy leteli hlavní spoločníci.

Investičné firmy starej školy boli dobrí klienti – spoľahlivá fakturácia, dodržiavanie zmlúv, prospekty a nespočetné rokovania s Komisiou pre burzy cenných papierov –, ale mladé, arogantné, novodobé investičné firmy, ktoré viedli mladí ctižiadostiví podnikatelia, narábali s bankovkami, ako keby to boli hračkárske peniaze v hre Monopoly. Viedli sa s nimi súdne spory pre obťažovanie zamestnankýň, diskrimináciu, porušovanie zmlúv a podvody s obligáciami. Dočerta, ešte aj naše daňové oddelenie muselo byť v strehu, lebo títo mládenci si namýšľali, že sú múdrejší ako ministerstvo financií.

O niekoľko hodín neskôr, keď sa mala začať moja prezentácia, odviezla som sa výťahom na najvyššie poschodie a prešla cez hrubé sklenené dvere do priestorov exekutívy. Naša firma netrochárila – moja kancelária bola priestranná, zariadená drahým nábytkom. No poschodie, kde sídlili exekutívci, priam páchlo peniazmi, starými peniazmi – recepčný pult z mahagónu, krištáľový luster, perzské koberce a dokonale osvetlený originál umeleckého diela.

Spomenula som si na to, že keď ma sem naposledy pozvali, uplynuli dva roky. Vyzvali ma, aby som vysvetlila svoje konanie, vďaka ktorému disciplinárna komisia Advokátskej komory štátu New York vzniesla voči mne obvinenia. Keď človeka zavolali na najvyššie poschodie – či už išlo o priaznivú, alebo nepriaznivú záležitosť –, tak to niečo znamenalo. A preto som bola veľmi zvedavá, prečo práve ja mám dnes robiť prezentáciu.

Cestou k zasadačke som na chodbe stretla Sarah Durschovú, ktorá patrila medzi hlavných spoločníkov. „Ste pripravená?“

„Až na to, že o klientovi toho veľa neviem.“

Sarah sa zamračila. „Ako to myslíte, že nevíete toho veľa o klientovi?“

„Mám základné informácie. Firemný prospekt ešte nebol dostupný, takže toho veľa neviem o kľúčových hráčoch. Mám pocit, že nie som celkom pripravená.“

„No s riaditeľom spoločnosti ste už pracovali.“ Potriasla hlavou. „Preto si vyžiadali vás, aby ste spravili prezentáciu.“

„Vyžiadali si ma? To som nevedela. Kto si ma vyžiadaval?“

Keď som prišla ku skleneným dverám, ktoré vedú do zasadačky, uvidela som Archibalda Pittmana, stojaceho na druhom konci miestnosti, ako sa smeje, pričom sa zhovára s nejakým mužom. Stál chrbtom k nám, takže som nemohla vidieť jeho tvár.

Ani som si hneď nedala dokopy dve a dve, keď Sarah povedala: „Tam stojí. Je to pán Westbrook. To je on, kto nás požiadal, aby ste viedli rokovanie.“

Keďže som držala v rukách spisy, laptop a pollitrový pohár kávy Starbucks, Sarah mi podržala dvere a ja som vošla. Urobila som presne dva kroky, keď sa muž, s ktorým sa Pittman rozprával, obrátil. A vtedy sa všetko zosypalo.

Doslova. Stuhla som.

Sarah, ktorá kráčala hneď za mnou, do mňa vrazila a spisy sa mi vyšmykli z rúk. Naklonila som sa, aby som ich zachytila. Pohár s kávou poskočil, schmatla som ho, čo spôsobilo, že z neho odletel vrchnák. Keď som ho chcela chytiť, všetka káva vyšplechla na koberec. Jediná vec, ktorá mi nespadla na dlážku zasadačky, bol laptop.

Bola som celá roztrasená a chcela som pozbierať svoje veci z dlážky, no v tej chvíli ma za lakeť chytila mocná ruka. Skláňal sa ku mne ten chlapík, s ktorým sa pred chvíľou rozprával Pittman. Nezmohla som sa na nič, iba som naňho civela.

A neverila som vlastným očiam.

Nevedela som zo seba vycediť ani slovíčko. Zrazu sme stáli zoči-voči sebe a medzi nami vznikol taký intenzívny kontakt, až mi to vyrazilo dych. Pulz sa mi zbláznil, srdce mi išlo vyskočiť z hrude a ja som sa ani nepokúsila zdvihnúť svoje spisy, alebo urobiť niečo s rozliatou kávou.

Stále ma držal za lakeť, pričom vystrel druhú ruku, aby mi ju podal.

„Som rád, že ťa znovu stretávam, Pehaňa.“

Vôbec netuším, ako som zvládla začiatok prezentácie. Spočiatku som si myslela, že budem mať trému najmä kvôli pánovi Pittmanovi a ďalším dôležitým spoločníkom. No ani vo sne mi nenapadlo, že sa tu vyskytne Gray Westbrook, ktorý sa bude na mňa dívať z opačného konca stola. Prevrtaval ma svojimi očami a jeho úšľabok ma rozčuľoval a zároveň mi naháňal strach.

A čo bolo ešte horšie, vyzeral impozantnejšie, než ako som si ho pamätala. Opálená pokožka jeho tváre len zdôrazňovala prenikavosť jeho zelených očí. Jednoznačne zmocnel. Pod drahým, na mieru šitým oblekom sa črtalo sošné telo, také krásne ako jeho čeluste. A ako tam sedel za vrchstolom, vyžarovala z neho taká energia, až sa mi roztriasli kolená. Celkom som zabudla, že muž môže na mňa fyzicky takto pôsobiť.

Snažila som sa nevšímať si ho a sústrediť sa na dokumentáciu. Lenže to nebolo vôbec ľahké. Od chvíle, ako som začala hovoriť, mi kládol otázky a tak ma nútil, aby som s ním komunikovala. Moja prezentácia pozostávala z približne tridsiatich dokumentov a zatiaľ sa vyslovil k desiatim. Najprv ma to znervózňovalo, aj keď jeho otázky som vedela hravo zodpovedať. Márne som sa však snažila zachovať si chladnú hlavu, neustále ma nútil reagovať a to ma začalo poriadne štváť.

„Naša divízia cenných papierov úzko spolupracuje s Komisiou pre burzy cenných papierov, s Úradom pre reguláciu finančného odvetvia, s Ministerstvom spravodlivosti a s Divíziou cenných papierov štátu New York, aby monitorovali a...“

Prerušil ma. *Zase.* „Kto povedie môj tím?“

„Práve som sa chystala povedať, že súčasťou divízie cenných papierov je aj hlavný spoločník, ktorý predtým pracoval na ministerstve spravodlivosti a teraz vedie súdny spor ohľadom podvodov s cennými papiermi v mene jedenástich...“

Kým som hovorila, Gray pozrel na hodinky. Potom ma znovu prerušil, čo bolo už asi dvadsiatykrát v priebehu polhodiny. „Prepáčte. Mám stretnutie na druhom konci mesta, musím bežať.“

Keby mi oči vedeli vystreľovať dýky, ten chlap by už vyzeral ako plátok syra Lacey Swiss. *Čo to dočerta stvára? Odíde pred koncom rokovania?*

Skrížila som si ruky na prsiach. „Nebolo jasne povedané, že naša prezentácia bude trvať najmenej hodinu?“

Hoci som z Graya nespustila zrak, cítila som, ako sa ku mne obrátili hlavy. Hlavní spoločníci boli na pokraji srdcového záchvatu.

Mala som to na háku.

Grayovými perami zašklbalo. Užival si situáciu. *Hajzlik*.

„Rezervovali sme si hodinu, no vyskytlo sa niečo súrne, čo si vyžaduje moju okamžitú prítomnosť.“

„Naozaj? A kedy sa to vyskytlo?“

„*Layla*,“ ozval sa pán Pittman varovným hlasom a z jeho tónu bolo jasné, že nemám ďalej zapárať.

Potom sa obrátil ku Grayovi. „Prepáčte, pán Westbrook. Samozrejme chápeme, že ste zaneprázdnený. Môžeme si dohodnúť ďalší termín. Bude mi potešením dokončiť prezentáciu a odpovedať na všetky vaše otázky.“

Gray zastal a zapol si sako. „To nebude potrebné.“

Pán Pittman začal niečo hovoriť, ale Gray si ho nevsímal a povedal: „*Layla* ju môže dokončiť počas dnešnej večere.“

Zamrkala som. „Už mám dohodnuté stretnutie s klientom.“

Pittmanovi takmer vypadli oči. „Ja vás zastúpim, *Layla*. Vy dokončíte prezentáciu pri večeri s pánom Westbrookom.“

Veľký šéf sa ma nepýtal, oznamoval mi to. Aj tak som už zašla príďaleko, takže som radšej držala jazyk za zubami a potichu civela na Graya.

Všetci spoločníci si potriasli ruky s naším budúcim klientom a nezáväzne s ním konverzovali. Nemala som v úmysle prejsť na opačnú stranu stola. Namiesto toho som sa zamestnala tým, že som zbalila laptop a spisy a dúfala som, že *pán Westbrook* sa jednoducho vyparí.

Nemala som také šťastie.

Gray podišiel ku mne a vystrel ruku. „Slečna Huttonová.“

Keďže som si všimla, že nadriadení sledujú našu komunikáciu spoza Grayovho pleca, podala som mu ruku, čo on využil na to, aby si ma pritiahol k sebe. Keď mi šepkal do ucha, cítila som na krku jeho horúci dych.

„Môžeš predstierať, že si naštvaná, ale tvoje telo mi hovorí niečo iné. Si šťastná, že ma vidíš, tak ako aj ja som šťastný.“

Rozhorčene som sa od neho odtiahla. „Ty si zošalel.“

Očami sklúzol na moje prsia. Vztyčené bradavky mi takmer prebodli blúzku. *Odporné zradkyne.*

Gray sa uškrnul. „Tak o siedmej v reštaurácii Logan's. Rezervujem stôl a pošlem po teba auto.“

„Uvidíme sa v reštaurácii.“

Zaklonil hlavu a zasmial sa.

„Už mi chýbali tie tvoje reakcie, Pehaña.“

Fajn, lebo ďalšie budú nasledovať.

Samozrejme, z nás dvoch som to bola ja, kto prišiel načas. Pozrela som na mobil. Bolo desať minút po siedmej. Rozhodla som sa, že dodržím akademickú štvrtňhodinu a dala som Grayovi päť minút. Ak sa neukáže, hodím ho cez palubu a budem ho považovať za nespoľahlivého.

„Smiem vám zatiaľ priniesť niečo na pitie?“ spýtal sa čašník.

Za normálnych okolností by som počkala na to, čo si objedná klient, a dala si to isté. Ale dnešný večer nebol normálny.

Pošúchala som si stuhnutý krk. „Prosím si vodku s brusnicovou šťavou.“

Dúfala som, že keď si vypijem, upokojím sa a prestanem zatínať čeluste, skôr než ma rozbolí hlava. Kým som čakala na drink a na svojho večerného spoločníka, vytiahla som mobil a začala si prezerať maily.

Strhla som sa na Grayov hlas, ktorý sa ozval za mnou: „Je mi ľúto, že meškám.“

Srdce sa mi nečakane rozbúšilo a mala som čo robiť, aby som premohla vzrušenie. „Naozaj ti je ľúto? Pretože po dnešku, keď si ma miliónkrát prerušil, som nadobudla dojem, že netušíš, čo je to slušnosť.“

Posadil sa oproti mne a vôbec si nevšímal moju reakciu. „Dostať sa do centra o takomto čase je hotové peklo. Nabudúce si dáme večeru u mňa.“

„Žiadne nabudúce nebude.“

Gray zachytil môj pohľad a pridala arogantný úsmev. „Ale bude. A bude kopa ďalších príležitostí. Až nakoniec prestaneš predstierať, že si neužívaš moju spoločnosť.“

Rozčuľovalo ma, že moje telo naňho reaguje. Už od samého začiatku vznikla medzi nami veľmi silná chémia, ktorú bolo ťažké potlačiť.

Vzdychla som. „Čo to stváraš, Gray? Prečo si prišiel za mnou do firmy?“

Zdvihol obrúsok, ktorý ležal pred ním, a rozprestrel si ho na lone. „Nie je to jasné? Potrebujem nové právne zastupovanie.“

„Od mojej firmy? Určite zastupovanie radšej zveríš riaditeľovi divízie cenných papierov. Alebo dokonca Pittmanovi, ktorý by bol šťastný, keby ťa mohol chrániť a poskytovať ti právne rady, podložené jeho vyše päťdesiatročnou praxou.“

„Vážim si lojálnosť. Chcem niekoho, komu môžem vo svojich obchodných záležitostiach dôverovať.“

„A vybral si si *mňa*? Právničku s päťročnou praxou, ktorej sa práve skončila skúšobná lehota, ktorú jej vymerala Advokátska komora za porušenie dôvery medzi právnikom a klientom?“

Čašník priniesol môj drink. „Nech sa páči, madam.“ Obrátil sa ku Grayovi. „Môžem vám priniesť niečo na pitie? Alebo radšej počkáte, kým príde aj tretí?“

„Budeme len dvaja. Dám si Macallan whisky, čistú, prosím.“

„Hneď to bude.“ Čašník prešiel na druhú stranu stola a začal odpratávať príbor pre tretiu osobu.

Vystrela som ruku a zastavila ho. „Nechajte to tam, príde aj tretí hosť.“

„Výborne,“ prikývol.

Gray počkal, kým čašník odíde. „Nikoho ďalšieho som nepozval na večeru.“

Usrkla som si z nápoja a sladkasto sa usmiala. „Ale ja som pozvala. Napadlo mi, že takému dôležitému klientovi, ako si ty, nebude stačiť iba jeden právnik, aby odpovedal na jeho otázky.“

Len čo som položila pohár, zazrela som muža, ktorého som pozvala, ako vchádza do reštaurácie. Preletel pohľadom po miestnosti, hľadal ma, takže som zdvihla ruku a zamávala naňho.

„Perfektné načasovanie. To je Oliver.“

Gray vrhol pohľad na muža, ktorý smeroval k nášmu stolu, a potom pozrel na mňa. Situácia ho pobavila. *Ten chumaj sa vôbec nenaštvaj!* „To je milé. Pozvala si si garde, lebo sa so mnou necítiš v bezpečí.“

Druhá kapitola

GRAY

„Takže vy ste Laylin šéf?“ Z kvalitnej škótskej, ktorú mi čašník práve priniesol, som si dal poriadny hlt.

„Nie, nie som jej šéf. Pracujem na oddelení autor-ských práv. Vo firme Latham & Pittman však patrím medzi menšinových spoločníkov. Pracujem tam už pätnásť rokov. Môžem odpovedať na akúkoľvek vašu otázku.“

Chcel som, aby ten otravný hlupák, ktorý sedel medzi Laylou a mnou, vypadol. „Naznačujete teda, že Layla nie je vôbec schopná odpovedať na všetky moje otázky?“

„Nie, vôbec nie.“

„Tak prečo ste prišli?“

Pán Tenký krk sa pozrel na Laylu, aby odpovedala namiesto neho.

„Olivera som pozvala ja,“ povedala. „Viem, že našej firme môžete priniesť veľký zisk, preto som si myslela, že bude lepšie, ak sa vašim otázkam budú venovať viacerí právnici.“

„Zmýlili ste sa,“ obrátil som sa k Oliverovi. „Môžete ísť. Som presvedčený, že Layla bude vedieť odpovedať na všetky moje otázky.“

Layla cedila slová pomedzi zaťaté zuby, no hlas sa jej nezachvel. „Oliver je už tu. Jeho názor je hodnotný. Som si istá, že kým dovečeriame, zistíte to aj sám.“

Prišiel čašník s jedálnymi lístkami.

„Som si istý, že to nezistím,“ zašomral som.

Objednali sme si večeru a Laylin strážca sa ospravedlnil a vzdialil sa na toaletu.

Keď nás už nemohol počuť, povedal som: „Musíme sa porozprávať, Layla. Osamote. Povedz mu, aby vypadol.“

„Čo? Nie!“

Vstal som. „Fajn. Tak sa o to postarám sám.“

Vyrazil som na toaletu, za pánom menšinovým spoločníkom. Layla na mňa pokrikovala, ale ja som si ju nevšimol. Tenký krk stál pri pisoári. Jeho krk zjavne nebolo to jediné, čo bolo na ňom tenké. Postavil som sa vedľa neho a siahol som si do vrecka. Z tučnej peňaženky som odrátal desať stodoárových bankoviek a počkal som, až si zapne rázporok. Potom som mu hotovosť podal.

„Nechcete sa navečerať niekde inde? Pozývam vás.“

Tenký krk sa pozrel na hotovosť, potom na mňa a prešiel k umývadlám. Počkal som, kým si umyje ruky.

Keď skončil, oprel sa o umývadlo a skrížil si ruky na hrudi. „Predpokladám, že sa teraz rozprávame ako chlap s chlapom, a nie ako právnik firmy Latham & Pittman s potenciálnym klientom, však?“

„Samozrejme,“ prikývol som. „Chlap s chlapom.“

Usmial sa. „Dobre. Tak mi dovoľte, aby som vám povedal, že ak máte záujem o slečnu Huttonovú, tak len strácate čas.“

„Prečo?“

„Z troch dôvodov. Prvý dôvod je, že Layla sa nikdy nebude súkromne stretávať s klientom. Druhý je ten, že som si vás preveril. Možno by ste našej firme priniesli zisk, no zároveň ste aj boli trestaný. A tretí dôvod je, že Layla je moja frajerka.“

Krv sa mi nahrnula do hlavy. Tretí dôvod ma zaskočil. Ak si Oliver myslel, že ma odstraší, tak mal prísť s niečím iným. Odsedel som si v base tri roky. Nebál som sa ho ani trošku. Aj keby mi pripadal čo len trochu hrozivý, ja nepustím do gatí.

Usmial som sa a položil som mu ruku na plece. „Budem k vám úprimný – viete, ako chlap k chlapovi. Ani jeden z vašich *troch dôvodov* ma nemôže zastaviť.“

Oliver – Laylin *frajer* – bol dosť bystrý, takže pochopil, čo mu naznačujem. Počas celej večere mlčal a nechal, aby hlavné slovo mala Layla. Tentoraz som sa nesprával ako popoludní, neprerušoval som ju a umožnil som jej, aby o svojej firme, o ktorej som už vedel, že si ju najmem, porozprávala všetko. Kašľal som zvysoka na všetkých tých starých pokrytcoch, ktorí budú dohliadať na moje potreby. Bavilo ma sledovať Laylu, ktorá sedela oproti mne, jej pery, keď rozprávala, dívať sa na jej tvár, zľahka posiatu pehami, ktoré sa snažila zamaskovať, spočívať očami na jej plných perách, keď ma sústredene počúvala a Tenký vták nedával pozor. Zabávalo ma, že som *Laylu donútil, aby sa na svojej stoličke vrtela*.

Naposledy som ju videl pred vyše rokom a za ten čas, ak je to vôbec možné, ešte väčšmi skrásnela. Jej tmavé vlasy boli dlhšie, nosila ich prirodzene zvlnené a už sa ich nesnažila mať vyrovnané a lesklé ako hodváb. Poze-

ral som sa na ňu a všimol som si, že jej vlasy konečne vyzerajú tak, ako som ich videl vo svojom sne: zvlnené po niekoľkých hodinách strávených drsným milovaním.

Bol to jeden z tých prekliatych snov, ktoré sa mi opakovane snívali, keď so mnou prerušila všetky kontakty. Na nič iné som nedokázal myslieť počas osamelých nocí.

Dnes večer si svoje mäsité pery zvýraznila jasnočerveným rúžom a v strede vytvárali dokonalé malé „v“. Chcel som po nich prechádzať svojím jazykom. Jej krk volal po tom, aby som ho cmúľal a hrýzol. Ale jej oči vyjadrovali neprístupnosť. Mala bledé, zelenomodré oči, ktoré – vedel som to z vlastnej skúsenosti – stmavli vo chvíli, keď sa eroticky vzrušila.

„Počúvate ma vôbec?“ Layla dvakrát zamrkala.

Preboha. Nezachytil som ani slovo z toho, čo hovorila. „Samozrejme, že počúvam.“

Predklonila sa a stíšila hlas: „Tak čo som práve povedala?“

Dokelu, jej oči stmavnú aj vtedy, keď je našťvaná. Keby som ju tak mohol pretiahnuť vtedy, keď je nahnevaná, a vidieť, ako sa sfarbia jej oči.

„Hovorili ste o firme.“

Chvíľu mi skúmavo hľadela do očí, potom sa uškrnula. „Nechajme to. Dnes večer som už aj tak povedala všetko, čo som chcela. Povedzte mi, *pán Westbrook*, aké služby očakávate od našej firmy? Popoludní ste spomenuli, že sa uchádzate o licenciu od Komisie pre burzy cenných papierov, a zmienili ste sa o svojej novej obchodnej transakcii. Lenže ja o vašich plánoch nič neviem, keďže ste boli príliš zaneprázdnený na to, aby ste nám venovali jednu celú hodinu.“